

מסורת הש"ס

לא (ב) עלה בידו. בכשרו אלף כחש כשרו כרגומו ואלא שמתכר כלום:
 דור. נדור. שנתמר וכמושכ לניס לא ישכ. זה שאינו נאחז במלו
 כמה יתעקק אס לא בלינות:
 הדרן עלך האשה נקנית

האישי מקדש בו ובשלומו. גמ'
 יליך לה: כשהיא נערה.
 וכ"ש כשהיא קטנה אם קבל 'קידושין
 מתקדשת. והאי דנקט נערה אורח
 ארעא אשמעינן דקטנה לכתחלה לא
 כדמפרש גמ': גב' מזה בו יוסר
 משלוחו. דכי עסקו גופו במזנות
 מקבל שר טפי: מחרין רישא.
 לכבוד שבת: שיבטול. דג: כהא
 איסורא גמי איכא. אס יכול לקדש
 בעלמו וקודש ע"י שליח דמלוה שיראה
 שמה מתגנה עליו: וכי איסורא דרב
 יוסף. דאמר מלוה הוא דאיכא ולא
 איסורא אסיפא איממר: אבל כהא.
 אע"פ שלא ראהו ליכא איסורא
 לומר שמה מראה בו דבר מגונה:
 דאמר ר' טב למיטב טל דו. משל
 הוא שהשנים אומרות על גבול של
 שהוא טוב לכתב עס שני גופים משנת
 אלמנה: טן. גוף: דו. שנים. והי קשיא
 ה"ג גבי דיהא איכא איסורא כי יהיב
 ל'קידושין לשלוה ולא חזי לה אין הכי
 גמי ומיהו ממני' נדידה קאמר דיהא
 מיקדשא בה ובשלוה הלכך הא דתנא
 בה למלוה אשמעינן אבל איסורא
 נגדי דיהא ליכא אבל רישא דליירי
 נדידה מנה בו משום איסורא: ושלי.
 בגירושין כמיז ושלמה מבימו ומדלא
 כמז וגירסה לנדידה כה שאינה עושה
 שליח הולין גמ לאשמו: מלמד
 שהאשה מנה בו משום שליח. לקבל גיטה
 קמי גיה ושלמה ואלא מפיך ה"א: ושלי
 ושלמה. שני פעמים נאמר צענין:
 טן יטן בעל כרסה. הלכך אימנהו
 גמי על ידי שליחות: טורס דעס
 בעל הבית. לפי מה שהוא מבי
 בעל הבית אס עינו יפה או עינו
 רעה. עין יפה אחד מלכנעים עין
 רעה אחד מששים: שהמורה לא
 נאמר בה שיעור מפורש אלא ראשית
 דגנן (דכרס י"ז) ואפילו כל שהוא:
 פיתח

האשה נקנית פרק ראשון קידושין

האישי מקדש. השתא בשלוחו מקדש בו מיבעיא. ואין שייך למחן
 הכא לאו דוקא ור"ל לא זו אף זו דלא שייך לשנוי הכי
 אלא בשמי נבות *אלב בשמי מיבות לא: *איא איחרר ררב יוסף אסיפא
 איתמר. ולהכי לא מוקי אריסא וכגון שמכירה משום דהא מני'ל דלמא
 ממני' מיידי זין מכירה וזין אין
 מכירה וזשי' איסורא איכא ומלמא
 דרב יוסף לא נע: *אסור *אדא
 שיקדש אשה בו. אע"ג דקתני
 האיש מקדש לכתחילה לא נקט ליה
 אלא לאשמעינן דין קידושין:

בשהיא נערה אין כשהיא קטנה

א.א. וז"ל דלמא
 לרבנא נקט נערה: וכל שכן קטנה
 ו"ל דלייק מדקתני כשהיא נערה ולא
 קתני האיש מקדש אה כמו נערה
 משמע ודוקא נערה אבל לא קטנה
 א"ג ו"ל דלייק מדלא קתני במתני'
 האיש מקדש אה כמו כסמי כדמתן
 (פמונות דף מ"ו): האב זכאי בבתו
 נקדושה ולא מפרש נערה כי הכא
 משמע דהכל מפרש נערה הוי
 דוקא ולא קטנה: *אסור *אדא
 שיקדש את בהו כשהיא קטנה. ואע"ג
 דאמר לעיל דאיסורא ליכא משום
 טענ למיטב טן דו ה"מ נגדולה
 שהיא מתקדשת ע"י געמה דיין
 שנתרצית ליכא למיטב שמה תמור
 אבל קטנה שמתקדשת ע"י אביה
 איכא למיטב שמה אס היתה גדולה
 לא היתה מתרצית ועכשו שאנו
 (י) נוהגים לקדש נומתו אפי' קטנות
 היינו משום שכל יוס ויוס הגלות
 מתגבר עלינו ואס יס סיקפ ביד אדם
 עכשו לתת לבנו נדוניה שמה לאחר
 זמן לא יהיה סיקפ בידו ומשכ כמו
 עגונה לעולם: ושלח ושלחה
 מלמד שהשלח עושה שליח. פ"ה
 דמרי ושלמה כמיז כפרסה וז"ל הא
 איטריק חד ושלמה למדרש דקטנה
 ושונה אינה יכולה להתגרס *דכתי
 משמע ושלמה מי שמשלחה ואינה
 חוזרת פרט לו שמשלחה והיא חוזרת
 וי"ל דשלמה כמרה יס שמי דרשות
 דמני למימר ונתן ידו לה ומהסוק
 מדמכז ושלא ש"מ לדרשא ומאי'ל
 דושלמה נפקא דרשא אחרת ור"ח
 פ"י דמושלחה אחרון דריש טולה
 ודריש שלא דהוי מזלי למימר ונתן
 ידו וכן וי"ו דושלמה וכן ה'
 דושלמה ואידך ושלמה איטריק להך
 דרשא דמשלמה ואינה חוזרת וזה
 לשון ר"ח דמני' שלא מלמד עשושה שליח ופירוש שליח ושלמה ושלמה ושלמה
 הוסיף ה' דכמיז שלמה מלמד שהיא עושה שליח ושלמה שליח: תורה כדעת בעל הבית.
 פירוש לפי מה שמכיר בבעל הבית עינו יפה או עינו רעה ויש במורמה שלש מדות לפי שלא נאמר בה שיעור מפורש אלא ראשית
 דגנן דמשמע כל שהוא וצירושלמי' מפרש להו א"ר לוי צינוית א' מן החמשים ונפקא ליה ממורמה מכס דכתיב (גמדרג ל) וממחלת
 בני ישראל תקח אחד אחוז מן החמשים כל מה שאחזה אחוז אחוז א' מחמשים וזמו שמנינו מרומת מכס אחד מחמשים אף כל מרומה
 חורס אחד מחמשים וזו מדה צינוית ועין רעה אחד מששים ונפקא ליה מקרא דכתיב (יחזקאל מה) ששית הארצה מחומר החטים וששיתם
 הארצה מחומר העשירים וחומר הוי שלשים סאין וארצה ג' סאין נמלא ששית הארצה עולה חצי סאה וששיתם ששית הארצה מחומר
 נמלא דהיינו אחד מששים והיינו עין רעה ועין יפה אחד ממ' נפקא ליה נמי מהאי קרא דכתיב ששית הארצה וכמיז נמי כהאי קרא
 וששיתם כלומר וששיתם קאי אחומר חטים וחומר שעורים דכלל חד וחד איכא שמות דהיינו סאה לשני חומרים וזן ששית הארצה
 דכתיב כהאי קרא על וששיתם נמלא דהיינו אחד מלכנעים דהויא סאה ומזי לששיתם סאין דהיינו חומר חטים וחומר שעורים:

הדרן עלך האשה נקנית

האישי מקדש בו ובשלוהו

האישי מקדש בה ובשלוהו: ה"האישי
 מקדש את בתו כשהיא נערה בו ובשלוהו:
 גב' השתא בשלוהו מקדש בו מיבעיא אמר
 רב יוסף מצוה בו יותר מבשלוהו כי הא דרב
 ספרא ימחרין רישא רבא *מלח שיבטא
 איכא דאמרי ריהא איסורא גמי אית בה
 כרוב יהודה אמר רב ירמיה רב יהודה
 אמר רב *אסור לארם שיקדש את האשה
 עד שיראנה שמא יראה בה דבר מגונה
 ותתגנה עליו *ורחמנא אמר *ואהבת לרעך
 כמוך וכי איתמר רבב יוסף אסיפא איתמר
 האשה מתקדשת בה ובשלוהו השתא
 בשלוהו מיקדשא בה מיבעיא אמר רב יוסף
 'מצוה בה יותר מבשלוהו כי הא דרב ספרא
 מחרין רישא רבא אמר מלח שיבטא אבל בהא
 איסורא לית בה כרוב' *דאמר ר' טב
 למיטב טן דו מלמיתב ארמלו: האישי
 מקדש את בתו כשהיא נערה: כשהיא
 נערה אין כשהיא קטנה לא מסייע ליה
 לרב *דאמר רב יהודה אמר רב ואיתמא
 רבי אלעזר 'אסור לארם שיקדש את בתו
 כשהיא קטנה עד שתגדל ותאמר בפלוני אני
 רוצה: שליחות מנלן דתנאי *ושלח מלמד
 'שהוא עושה שליח ושלחה *מלמד שהיא
 עושה שליח ושלח ושלחה *מלמד שהשליח
 עושה שליח אישכחן בגירושין בקידושין
 מנלן וכ"ל דיליף מגירושין מה לגירושין
 שכן ישנן בעל כרחא אמר קרא *ויצאה
 והיתה 'מקיש הויה לציאה מה יציאה משוי שליח אף הויה גמי משוי
 שליח ואלא הא דתנן *האומר לשלוהו צא תרום תרום כדעת בעל
 הבית ואם אינו יודע דעת בעל הבית תרום בביונית אחד מחמשים
 פיתח

עין משפט

א מ"י פ"ג מהל'
 אמות הלכה ד' ספג
 עין מה שו"ס ארי"ב ס'ר
 לה ספ"ק א'
 ב מ"י וספג סס טו"ש
 ארי"ב ספג ל' ספ"ק א'
 ג מ"י וספג סס טו"ש
 ארי"ב ספג ל' ספ"ק א'
 ד מ"י פ"ג מהל'
 ספג הלכה ו' ספג
 עין ל' טו"ש ארי"ב ס'ר ר'ר
 ספ"ק א'
 ה מ"י פ"ג מהל'
 אמות הלכה ז' ספג
 סס טו"ש ארי"ב ספג לה
 ספ"ק א'
 ו מ"י וספג סס טו"ש
 ארי"ב ס'ר ל' ספ"ק א'
 ז מ"י פ"ג מהל'
 טו"ש ארי"ב ס'ר ל'
 ח מ"י פ"ג מהל'
 גירושין הלכה ט' ספ"ק א'
 ט ספג הלכה ז' ספג עין
 טו"ש ארי"ב ס'ר ק' ק' ספ"ק א'
 י מ"י פ"ג מהל'
 ספג א' וספג ק' ספ"ק א'
 יא מ"י פ"ג מהל'
 מרומת הלכה יז:

הגהות הב"ח

(ב) ר"ב ד"ה לא בעליה
 בידו בכשרו אלא רגומו
 כחש בשור ל': (ג) ה"ס
 ד"ה אסור וז' ה"ס
 לקדש. נ"ב ע"ל סוף דף
 סא:

מוסף תוספות

א. אע"ג דאיכא איסורא
 החיילי קידושין. תוס'
 ט"ן. ג' לאשמעינן
 אע"ג שהיא גדולה היא
 ברשות האב להתקדש.
 תוס' הרא"ש. ג' ושמע
 כון נערה בין קטנה.
 ריטב"א. ד. מרומת. תוס'
 הרא"ש. (אבל בשני'ל
 לא נודע לפי כתוב.
 אע"ג דאמרה בפלוני אני
 רוצה שפא תחורו בה
 לכשתגדיל. וע"ז תוס'
 ר"י הוקן) ג' וכלה
 מילתה אסמכתא דשמואל
 גוסיה קאמר (לקמן נה.)
 חטה אחת פוטרת את
 הכרי. תוס' כתובה צט.

תוס' ר"י הוקן

רגומו. כחש בשור.
 ס"ק פ"ק
 האיש מקדש
 מצוה בו. כל מצוה
 שמוטלת עליו יעשה
 בגופו ולא ע"י שליח.
 מחרין רישא. הוא בעצמו
 לכבוד שבת היה מתבאר
 ראש הבהרה באור.
 שיבטא. דג' ותתגנה.
 וישאנה. ואם הוא ילך

לא יקדשה. אסיפא. דלכ"ו דודה ליכא איסורא דדאי לא תשאנו אע"פ שתיראה בו דרב מונח דכלל דהו נוחא לה. כשהיא
 קטנה לא. כלומר אשמעינן קטנה לא יקדש. אני רוצה. אע"ג דאמרין לעיל דכלל דהו נוחא לה. הני מילי כשהיא עצמה רוצה.
 אבל כשאמר עושה לא. ורחב"ד תירין דהני מילי גדולה אבל קטנה לא. ולדבריו קשיא אמאי עד שאמור בפלוני אני רוצה.
 בעד שגרילי פני גדולה בכל דהו נוחא לה. אלא לאו כפרשיטא ש"ס. דאפילו גדולה כשאמר עושה לא נוחא לה.

א. אס ה"ס לאכ נהמה למחן מחרט הוא בעלמו (שבת קס"ג) טב למיטב טן דו מלמיתב
 ויתניו יקדשה כפי עיני
 ואמר חלה מקדשת
 לפלני זן פלוני טבנתת ו
 כח מהי רישא: הנהיה
 ח"ב ס"ד. האיש מקדש
 את בתו. מקבל קידושין
 ונתן קטנה שלא ממשנה
 ומוטת כג' מחרין רישא.
 ארמלו. טן דו. גופים טוסט ל' דהו בעל ריבוחו ופלוני אינו לה אלא נתינת בעלמא (שע"ל ז') משל הדיוס
 אס השנים אומרות טוב לכתב עס שני גופים אלמנה ובחובות טו"ל. למחר אשה ככל דהו נוחא לה (ב"ש פ"א. ד).
 לשון יומי ע"י שמי' (סוכה יא.) עד שתגדל ותאמר בפלוני אני רוצה. וקמן לכ"ו דכתיב (דברים ט' ט) קרא לנערה
 ונשאלה את פיה ויש"י ריף וביה ב"ש'י בחובות. תרום כדעת בעל הבית. תרום כדעת בעל הבית. כפי מה שהוא מביט בו. אס עין יפה אחד
 מלכנעים ואס עין רעה אחד מחמשים (פמונות ט"ז) עך שינוי חמשים (בבבבות טא סכ"ח).